

Közel húsz évvel ezelőtt sóhajtottam fel először, hogy de boldog lennék, ha a szobám falát szép festmények díszítenék. Arra csak titokban gondoltam, hogy az igazi az lenne, ha a képeket én festhetném. Mindig szép a szemnek, léleknek kellemes képekről álmodoztam, melyek derűssé, vidámmá teszik az emberek otthonát, környezetét. Az élet nehéz volt, a körülmények nem kedveztek az ilyen álmoknak, de amikor öt éve a Havanna Közösségi Házban meghírdették a felnőtt rajz-festő szakkör beindítását nem tudtam ellenállni a kísértésnek és jelentkeztem. Ma sem tudom hogyan volt bátorságom elkezdni. A folytatást viszont Buna Konstantin festőművész tanárunknak köszönhetem, aki végtelen figyelemmel és gyendégséggel egyengette utunkat, segítette fejlődésünket. Különösen figyelt arra, hogy mindenki a belső indíttatása, egyéni látásmódja irányába haladjon és minél előbb megtalálja saját kifejezési módját, és annak eszközeit.

Csodálatos órákat töltöttünk és töltünk ma is együtt hetente egy alkalommal. Kezdetben szénrel, majd pasztell krétával tanultunk meg bánni, később a vízfesték, majd az olaj következett. A technikai fogások mellett mindig fontos volt a beállított csendélet, vagy a modell élethű ábrázolásának elsajátítása. Ezt követte az absztrakció, az adott kompozíció elvonatkoztatásának megoldása, a saját út, a saját kifejezési mód keresése. Most a színekkel való bánásmódot, a színek kifejező erejét és a színkeverést tanuljuk, mellette pedig az elvont fogalmak képi kifejezését. Ezen kísérleteink nagyon érdekesek és tanulságosak.

Nálam a fordulópontot a Vasas Képzőművészek Királdi Alkotótáborában töltött boldog két hét jelentette 1990-ben. Itt tanultam meg, hogy mit jelent elszabadulni a konkrét tárgyi valóságtól. Itt értettem meg, hogy jogom van a valóságot úgy ábrázolni, ahogy szerintem jobban kifejezi a saját lényegét, annál, mintha "fényképet" készítettem volna. A tábor művészeti vezetője itt is tanárunk Buna Konstantin volt. Ezt a felismerést egyedül neki köszönhetem. De sokat segítettek a többi társak is, különösen az akkor még működő Fém Szekció tagjai sok éves tapasztalataikkal és a művészeti kifejező eszközökről vallott szabad felfogásukkal.

A realiztikus ábrázolási módtól elszakadó első képeim itt készültek. Mivel hosszú ideje dolgoztam műszaki pályán nagyrabcsültem az emberi elme és kéz alkotásait. Így talán nem véletlen, hogy ezek ábrázolásában leltem és lelem ma is örömem. Első ilyen képeim tárgya a királdi kazánház, a közeli cementgyár, a textilipari multamra utaló gépek, stb.

A téli szezonban a műtermi csendéleteket próbáltam meg lefodítani erre az elvontabb kifejezési módra több-kevesebb sikerrel, hiszen a út, a saját út keresése hosszú folyamat. Ujabb inspirációt az elmúlt évi és az idei szintén vasas alkotótáborban kaptam, melyet már Gömörszőlősen rendeztek meg. Ebben a 120 lelket számláló kis faluban csodálatos néprajzi és szabadtéri múzeum van a szintén festőművész, polgármester E.Kovács László és barátai jóvoltából.

A szabadtéri múzeumban látható régi mezőgazdasági és egyéb eszközök, járművek fantasztikus élményt jelentettek nekem formájuk, konstrukciójuk gazdagságával, szépségével, célszerűségével. Így lett képeim tárgya a századeleji tűzoltókocsi, az úri hintó, a fedeles parasztszekér, a szecskavágó és a benzines magánjáró meg a nádfedeles parasztházikó. Sok-sok órát eltöltöttem azzal, hogy aprólékos gonddal izekre szedjem e tárgyakat és újra meg újra összerakjam alkatrészeiből egy dekoratív képpé.

Gyakran irigyeltem a tájképfestő tábortársaimat, akik a civilizációtól szinte érintetlen falut és környékét örökitették meg szebbnél-szebb képeken, de nem tudtam hűtlen lenni a gépeimhez, így csak egy csűr, egy templomtorony és a falu látképe emlékeztet a szép környezetre melyben dolgozhattunk. A tábor népfőiskolai jelleggel működött, így a képzőművészet mellett zenei és irodalmi előadást is hallhattunk. Napjaink fénypontja az esti korrekció volt, amikor mini tárlaton mutatuk be az aznap készült munkákat és vártuk a bíráló, biztató szavakat. Nagyon sokat tanultunk abból is, amit társainknak mondott a tanár úr, de a személyünkre szóló intelem is hatott. Másnap új lendülettel, új erővel folytattuk a munkát, hogy estére jó szó is legyen. Az esténkénti bírálatot azután még kielemeztük, egymásnak értelmeztük és egy-egy jó fogást, ötletet eltanulni sem szégyelltük egymástól.

Feledhetetlen volt mindannyiunknak az esti tábortűz, ahol a nóta mindig körbe járt és mindenkire rátalált. Nagyon boldog két-két hetet töltöttünk ott mind a két évben. Sok közreműködőnek, segítőnek mondok most minden táborlakó nevében köszönetet.

Ilyen előzmények után történt, hogy az idén tavasszal a XVIII. kerületi önkormányzat és a Rózsa Művelődési Ház pályázatot hirdetett a kerületben élő és alkotó képzőművészeknek kiállításon történő bemutatkozásra. A pályázaton a tanár úr biztatására résztvettem. Két képem és három tus rajzom szerepelt a kiállításon. Képeim az áttételesebb ábrázolási móddal készültek, és úgy tudom ez keltette fel Okányi Ferenc a Rózsa Művelődési Ház művészeti vezetőjének figyelmét is, aki felkért életem első önálló kiállításának megtartására. Repkedtem a boldogságtól percekig, majd elkapott a kishitűség, hiszen amit én tudok még oly kevés, talán nem is szabadna még mutogatni. A tépélődésre kevés idő volt, két hétem belül a kiállítás megnyílt. Munkatársak, barátok, rokonok sokasága tisztelt meg jelenlétével. Boldogságomat nem tudtam titkolni. A legszebb az volt, hogy a hagyományos, realisztikus ábrázolási módot kedvelők is elismerték, hogy a kiállított képeim derűt sugároznak és képesek a nézőt legalább egy-egy pillanatra jó érzéssel eltölteni, ahogy mondták "feldobni". Ha soha más eredménye a munkámnak nem lesz, már akkor is megérte, mert nincs szebb dolog mint másoknak örömet, jó érzést szerezni.

Nagyon sok tervem van, szeretnék sok-sok emberi kéz alkotta tárgynak, eszköznek képekben emléket állítani és vidám színekkel kellemes környezetet teremteni.


Lizák Pálma